

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/117/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720202736
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5720202736.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: A. B. C., B., D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., F. G. XXX/XX, zastúpený: JUDr. Iveta Gálošová Bušová, MBA, LL.M., advokátka so sídlom Žilina, Vojtecha Tvrdeho 793/21, proti žalovanej: H. I., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XX, zastúpená: Advokátska kancelária Brösl & Čentík s.r.o., so sídlom Košice – mestská časť Juh, Rázusova 1, o ochranu osobnosti, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5C/34/2020-717 zo dňa 14.3.2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

- Okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).
- V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na obsah žaloby v zmysle jej zmeny zo dňa 30.12.2021, predmetom ktorej je ochrana osobnosti žalobcu. Žaloba vychádzala zo zverejnenia dvoch videí žalovanou na facebookovej stránke s názvom „I. K.“. Išlo o videá zo dňa 21.5.2020 a 3.6.2020. Z uvedených videí bolo zrejmé, že žalovaná sa vyjadrovala k zmene výšky podielov a následne k prevodu podielu v spoločnosti H., L., ktorej bola spoločníčkou do určitej doby. Okolnosti tohto prípadu sú predmetom viacerých súdnych sporov. Okresný súd podotkol, že posúdenie postupu nakladania s obchodným podielom žalobkyne v spoločnosti H., L. nebolo možné vyhodnotiť, keďže spomínané súdne spory neboli doposiaľ právoplatne skončené. Preto sa sústredil predovšetkým na obsah sporných videí. Skúmal, či tieto boli alebo neboli spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu takým spôsobom, ktorý by odôvodňoval podanú žalobu.
- Žalobca je advokát a podnikateľ, ktorý bol podľa výpisu z Registra partnerov verejného sektora zo dňa 14.1.2022 konečným užívateľom výhod v deviatich spoločnostiach vrátane H. – M., L. a AFG, L.. Uvedené okresný súd uviedol z dôvodu potreby skúmania osoby žalobcu. Konštatoval, že žalobca je verejne známou osobou, a teda je povinný zniesť určitú mieru kritiky, samozrejme nie kritiky, ktorá by bola založená na nepravdivých tvrdeniach a obvineniach. V konaní nebolo sporné, že zo strany žalovanej nemalo dôjsť k zásahu do súkromia žalovaného, ale išlo o jeho podnikateľskú činnosť. Žalovaná sa vyjadrovala k postupu všetkých zúčastnených obchodných spoločností a ich zástupcov, ktoré súviseli s prevodom, resp. navýšením jej obchodného podielu až do záveru, že nevlastnila podiel v obchodnej spoločnosti H., L.. Z uvedeného súd nevyvodil tvrdenie prezentované žalobcom, že žalovaná ich označila za organizovanú skupinu v zmysle trestného práva. Žalovaná sa aj voči tomuto postupu bránila zásadne v civilných konaniach. Žalobca v spore argumentoval, že známi ho oslovujú v súvislosti s videami

zverejnenými žalovanou, a to aj v negatívnom zmysle, avšak žiaden dôkaz preukazujúci toto jeho tvrdenie súdu predložený nebol.

4. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že petit žaloby bol formulovaný rozsiahlo, nešpecificky, neurčito. V petite I. nie je vysvetlené od akého protiprávneho konania má žalovaná upustiť. K petitu II. žaloby okresný súd uviedol, že tu absentuje presná špecifikácia toho, čo má žalovaná odstrániť, pretože všeobecne prevod obchodného podielu a zvýšenie základného imania v spoločnosti H., L. sú predmetom civilných sporov, ktoré nie sú právoplatne skončené a určite súvisia aj s osobou žalobcu, ktorý je zástupcom spoločnosti H., L.. Išlo by teda o absolútny zákaz vyjadrovania k prevodu obchodného podielu, čo nebolo náležite zdôvodnené. K petitu žaloby označenému ako III. okresný súd uviedol, že aj tento je neurčitý, nevykonateľný, pretože napríklad žalovaná môže dať súhlas na použitie prostriedkov ochrany právneho zástupcovi v súvislosti s konaniami so spoločnosťou H., L. a toto jej súdom nemôže byť zakázané. Aj tu by išlo o absolútny zákaz bez možnosti žalovanej použiť prostriedky na svoju adresu. K výroku IV. žalobného petitu okresný súd uviedol, že tu absentuje špecifikácia tvrdení nezakladajúcich sa na pravde vo vzťahu k nezákonnému zásahu do osobnostných práv žalobcu, pričom konkrétne osobnostné práva špecifikované neboli. Takto formulovaný petit by bol nevykonateľný, a preto mu súd nemohol vyhovieť. Žalobca sa v podstate snažil dosiahnuť zákaz žalovanej na všetky prejavy o osobe žalobcu, v spojitosti s manželmi N., týkajúcimi sa spoločnosti H., L. bez ohľadu na to, že žalovaná má právo vyjadriť sa ku skutkovým tvrdeniam, ktoré vie preukázať, resp. ktoré nie sú sporné, alebo ktoré sú predmetom súdnych konaní. Okresný súd konštatoval, že jednotlivé výroky petitu žaloby neboli dostatočne špecifikované a odôvodnené.

5. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal za to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynuli skutočnosti preukazujúce neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, a to takej intenzity a povahy, že odôvodňujú nárok uplatnený v spore, čo konštatoval na pojednávaní dňa 14.3.2024 aj samotný okresný súd. Tento následne napriek uvedenému rozhodol o žalobe spôsobom v rozpore s týmto skutkovým, ako aj právnym stavom veci. Napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnych záveroch o skutkových okolnostiach, súčasne i na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaná verejne šírila širokému spektru prijímateľov informácie o osobe žalobcu a uvádzala tvrdenia, ktoré sa nezakladajú na pravde, pričom tak činila vedome a cielene.

7. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukazoval na viaceré reakcie sledovateľov príslušných príspevkov žalovanej, v ktorých títo reagovali negatívne aj na osobu žalobcu. Žalobca v spore argumentoval, že aj zo strany známych v profesijnej oblasti bol dotazovaný na obsah príspevkov. Okresnému súdu boli predložené aj rozhodnutia orgánov a iných súdov konajúcich vo veciach, ktoré súvisia s okolnosťami spomínanými žalovanou v sporných príspevkoch. Tieto rozhodnutia preukazujú nepravdivosť vyjadrení žalovanej.

8. Odvolateľ zdôraznil, že zo strany konajúceho súdu nedošlo ani v rámci predbežného právneho posúdenia veci k spochybneniu dôvodnosti žaloby žalobcu, naopak okresný súd v rozsudku vyhodnotil žalobu ako neurčitú, nedostatočne špecifikovanú a odôvodnenú. Poukázal aj na to, že na základe totožných skutkových tvrdení okresný súd vydal v konaní neodkladné opatrenie, ktorého obsah a rozsah zodpovedá žalobnému návrhu žalobcu vo veci samej. V danom prípade došlo k pochybeniu na strane súdu, ktorý relatívne dlhú dobu pojednával žalobu, o ktorej následne rozhodol spôsobom a s odôvodnením, ktoré s týmto postupom súdu absolútne nekorešponduje. Skutočnosti, pre ktoré súd žalobu zamietol, mal okresný súd uviesť v rámci predbežného právneho posúdenia, v nadväznosti na čo by mal žalobca možnosť realizovať svoje procesné práva tak, aby odstránil rozpory. Odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/70/2017 zo dňa 31.1.2018, z ktorého vyplýva, že účastníci by nemali byť zaskočení iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Tým, že súd neuviedol v rámci predbežného právneho posúdenia veci, či považuje žalobu za neurčitú, ale ponechal si toto zhodnotenie až na rozhodnutie vo veci, zásadným spôsobom odňal žalobcovi možnosť riadne vykonávať a brániť jeho procesné práva.

9. Žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za arbitrárne a založené na prílišnom formalizme. S ohľadom na judikatúru Ústavného súdu SR mal žalobca za to, že na základe preukázaných skutočností týkajúcich sa konania žalovanej, v prípade žalobcom navrhovaných žalobných petítov sa v žiadnom prípade nejedná o nevykonateľné či iným spôsobom nemožné návrhy. Súd teda mal a mohol v rámci svojej rozhodovacej právomoci pri zohľadnení nesporných skutočností preukazujúcich existenciu dôvodov pre uplatnenie nároku žalobcu na ochranu osobnosti formulovať znenia jednotlivých výrokov

tak, aby zodpovedali tomu, čoho sa žalobca v konaní domáha, čo bolo v konaní preukázané a aby boli materiálne vykonateľné (odkázal na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 41/2015 zo dňa 26.3.2015 a sp. zn. I. ÚS 192/2015 zo dňa 7.10.2015).

10. Odvolateľ tiež nesúhlasil so záverom okresného súdu, že nepreukázal negatívny dopad konania žalovanej. V tomto smere odkázal na judikatúru súdov Slovenskej republiky, podľa ktorej na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka.

11. Žalobca zdôraznil, že neoprávnenosť zásahu žalovanej do jeho osobnostných práv, spočívajúca v šírení vedome zavádzajúcich a nepravdivých informácií a tvrdení o jeho osobe, bola v konaní preukázaná. Aj napriek týmto nesporným skutkovým okolnostiam, ktoré potvrdzujú, že žalovaná verejne prezentovala o osobe žalobcu nepravdy a z ktorých rovnako vyplýva, aké výroky žalovanej o osobe žalobcu sú nepravdivé, súd rozhodnutie o zamietnutí žaloby odôvodnil tým, že v žalobe ani v priebehu konania nemalo byť zo strany žalobcu uvedené, ktoré konanie žalovanej je protiprávne, od ktorého konania má žalovaná upustiť a podobne. Tieto závery okresného súdu sú v zrejmom rozpore s tým, čo bolo vykonaným dokazovaním zistené. Ak okresný súd argumentoval v rozsudku, že v danom prípade malo ísť o absolútny zákaz žalovanej vyjadrovať sa o predmetných skutočnostiach, tento záver považoval odvolateľ za zmätočný. Žalobca sa totiž v petitoch žaloby domáhal toho, aby žalovaná nepokračovala vo zverejňovaní a šírení nepravdivých tvrdení o jeho osobe, v spojitosti s konkrétnymi skutkovými okolnosťami, keďže tieto sú nepravdivé a žalovanou boli vedome a cielene prezentované spôsobom poškodzujúcim jeho povesť a mienku o jeho osobe. Žalobca napokon zopakoval, že pokiaľ okresný súd považoval znenie výrokov žaloby za príliš rozsiahle, mal v rámci svojej právomoci o týchto rozhodnúť v súlade s ochranou práv žalovanej, na ktorú v rozhodnutí odkazuje.

12. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedla, že pri sporných dvoch videách mala na Facebooku 634 sledovateľov. Uvedeným reagovala na argumentáciu žalobcu, že šírila informácie širokému spektru prijímateľov. Podotkla ale, že v spore preukázala, že o predmetnej kauze, tzv. nepriateľského prevzatia spoločnosti H., L., informovali celoslovenské médiá s množstvom čitateľov a sledovateľov. Odkázala na odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 10Co/123/2021 z 11.11.2021, z ktorého vyplýva právny názor, že tvrdenia žalovanej v súvislosti so žalobcom a s emisným škandálom sú pravdivé. Žalovaná totiž nikdy netvrdila dôvodnú spojitosť žalobcu s emisným škandálom, ale iba pravdivo konštatovala, že žalobca bol v minulosti s emisným škandálom spájaný. Pokiaľ sa žalovaná vyjadrila na adresu žalobcu, že ňou označené subjekty konali organizovane, túto skutočnosť potvrdil sám žalobca. Stalo sa tak na pojednávaní dňa 27.4.2022. Žalovaná vyslovila súhlas so závermi okresného súdu, ktorý poukázal na vyjadrovania žalovanej k postupu jednotlivých subjektov v súvislosti s prevodom, resp. navýšením jej obchodného podielu v spoločnosti H., L.. Okresný súd z uvedeného správne nevyvodil, že by žalovaná označila žalobcu ako člena organizovanej skupiny v zmysle trestného práva.

13. Pokiaľ žalobca argumentoval absenciou postupu okresného súdu podľa § 181 ods. 2 CSP, k tomu odkázala na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý uzavrel, že existencia tejto vady nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou chybou. Absencia predbežného právneho posúdenia tak neznamená odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom. Zdôraznila, že povinnosťou súdu nebolo poučovať žalobcu o nevykonateľnosti jeho žalobného návrhu, napriek tomu však okresný súd žalobcovi príliš širokú formuláciu a nevykonateľnosť petitu žaloby opakovane vytýkal. Stalo sa tak napríklad na pojednávaní dňa 27.4.2022, kde žalobca uviedol, že zotrúva na petite tak, ako bol už vtedy formulovaný. Následne žalobca vo vyjadrení zo dňa 4.5.2022 na takejto formulácii petitu výslovne zotrúval, keď prezentoval názor, že súd by mal sám upraviť formuláciu petitu tak, aby bol určitý a vykonateľný. Žalovaná mala za to, že z petitu žaloby jednoznačne vyplynulo, čoho sa žalobca domáha, avšak prezentované výroky žaloby neboli kryté obsahom žaloby. Žalobca je sám advokátom a taktiež bol kvalifikovane zastúpený ďalším advokátom. Pokiaľ sa rozhodol nereflektovať na upozornenie zo strany konajúceho súdu, že takto formulovanému petitu nebude možné vyhovieť pre jeho nevykonateľnosť a ďalšie nedostatky, nie je namieste, aby sa žalobca domáhal kompletného preformulovania jeho žalobného návrhu.

14. Pokiaľ žalobca namietal, že okresný súd nesprávne postavil rozhodnutie na tom, že žalobca nepreukázal negatívny dopad vyjadrení žalovanej na jeho osobnostnú sféru, k tomu žalovaná uviedla, že ani táto námietka nie je dôvodná. Negatívnym dopadom vo vzťahu k osobe žalobcu sa okresný súd zvlášť nezaoberal. Konštatoval totiž neexistenciu neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu, preto skúmanie akýchkoľvek dopadov konania žalovanej nebolo vo veci relevantné. Žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o skutkové tvrdenie, že žalovaná mala zasiahnuť do jeho

osobnostných práv, keď žalobcu spolu s ďalšími osobami označila pri procese predaja jej obchodného podielu v spoločnosti H., L. v rámci výkonu záložného práva za organizovanú skupinu. Žalovaná tiež v konaní tvrdila a preukázala, že táto organizovanosť, resp. koordinovanosť postupu žalovanou označených subjektov vrátane žalobcu, je verejne známou skutočnosťou. Žalovaná označila a predložila viaceré články z renomovaných slovenských médií s celoslovenským dosahom, ktoré o predmetnej kooperácii príslušných subjektov píše. Žalobca tieto skutkové tvrdenia a dôkazy uvádzané žalovanou účinným spôsobom nepoprel, iba opakovane a konzistentne uvádzal svoj názor, že sú nepravdivé. Ich pravdivosť však žalobca ničím nevyvrátil, ba dokonca pravdivosť značnej časti týchto skutkových tvrdení výslovne potvrdil na pojednávaní dňa 27.4.2022.

15. Žalobca v písomnom stanovisku k vyjadreniu žalovanej uviedol, že konajúci súd nespochybnil protiprávnosť konania žalovanej voči jeho osobe, spočívajúce obsahu sporných príspevkov. Návrhu žalobcu len vyčítal neurčitost' petítov, ako aj skutočnosť, že neuviedol, do ktorých chránených osobnostných práv zasiahla žalovaná. Teda nie je pravdivé tvrdenie žalovanej, že by dôvodom zamietnutia žaloby nebola aj skutočnosť, že žalobca nemal preukázaný negatívny dopad konania žalovanej, keďže takýmto dopadom je práve zásah žalovanej do jeho Ústavou SR chránených osobnostných práv. Odkázal na závery Ústavného súdu SR vyplývajúce z rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 41/2015.

16. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Žalobca nielenže neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, ale pokiaľ ide o rozhodujúce skutkové tvrdenia žalovanej ohľadne tzv. nepriateľského prevzatia spoločnosti H., L., žalobca tieto prostriedky procesnej obrany žalovanej odsúhlasil a potvrdil ako správne a pravdivé.

17. Pokiaľ žalobca odkazoval na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 41/2015, závery tu prijaté nemožno aplikovať na posudzovanú vec. Ústavný súd totiž posudzoval situáciu, kedy bolo možné formulovať výrok vo vzťahu k časti petítu znejúcej na morálnu satisfakciu, presnejšie s poukazom na určitost' a vykonateľnosť iných častí petítu, z ktorých boli zrejmé všetky atribúty požadovaného morálneho zadosťučinenia. V danom spore však nebola problematickou iba formulácia časti petítu znejúcej na morálnu satisfakciu (ospravedlnenie), ale neurčité a nevykonateľné boli všetky petity žalobného návrhu žalobcu. Navyše žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, a to napriek opakovanému upozorňovaniu a poučovaniu žalovaného zo strany okresného súdu. Ide teda o úplne diametrálne odlišnú procesnú situáciu, pretože okresný súd nekonštatoval absenciu označenia konkrétnych porušených práv žalobcu v petite žaloby, ale absenciu určitej, zrozumiteľnej a jednoznačnej formulácie všetkých výrokov v rámci žalobného návrhu. V predmetnej veci žalobný návrh neobsahoval ani identifikáciu prejavu žalovanej, ktorým malo podľa žalobného návrhu dôjsť k zásahu do práv žalobcu a taktiež absentovalo náležité odôvodnenie tvrdenej protiprávnosti týchto výrokov. Závery ústavného súdu citované žalobcom vo vyjadrení preto vychádzajú z celkom odlišnej procesnej situácie.

18. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. Ustanovenie § 181 ods. 2 CSP posilnilo právo na spravodlivý proces tým, že strana sporu môže až do vydania rozsudku okresného súdu legitímne očakávať, že bude predvídať jeho obsah. Podľa výslovného znenia tohto ustanovenia po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Neoznámenie predbežného právneho posúdenia veci obvykle nepredstavuje zásah do práva na spravodlivý proces, ak súd vychádza pri rozhodovaní z rovnakej právnej úpravy, ako prezentovali strany. Navyše, v takej situácii by ani nebolo možné uvažovať o prekvapivom rozhodnutí, lebo by išlo len o rozhodnutie vo veci samej, ktoré účastníci mohli očakávať, resp. predpokladať. Súd má osobitne informovať o vlastnom právnom posúdení, ktoré je úplne alebo podstatne odlišné od toho, ktoré predniesli v priebehu sporu strany. Subjekt sporu tak má možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. Ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že strana bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Správne uplatňovanie inštitútu vyjadreného v citovanom ustanovení § 181

ods. 2 CSP významným spôsobom eliminuje procesné situácie, kedy sa účastníci snažia preukazovať skutočnosti, ktoré sudca za významné vôbec nepovažuje a naopak, ku skutočnostiam, podľa sudcu pre posúdenie veci podstatným, sa vôbec nevyjadria, resp. nepredložia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

20. Formulovanie predbežného právneho názoru sudcu na prejednávajúcu vec nie je vyjadrením očakávaného rozhodnutia a už vôbec nie návodom pre subjekt sporu, ako koncipovať skutkové dôvody podaní. Inými slovami, sudca okresného súdu nemôže predbežne deklarovat', či vo veci rozhodne zamietajúcim, vyhovujúcim, prípadne čiastočne vyhovujúcim rozsudkom. Postup podľa § 181 ods. 2 CSP predstavuje usmerňovanie subjektov sporu v otázke právneho základu sporu, nie upozornenie na to, že žaloba je nedostatočná, nesprávna, či z iných dôvodov odsúdená na neúspech. Správnym používaním uvedeného inštitútu sa v konečnom dôsledku eliminuje možnosť odôvodňovania odvolaní prekvapivosťou výroku rozsudku, či nesúlalom medzi vykonaným dokazovaním a výsledným právnym posúdením.

21. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že Civilný sporový poriadok pre účely odvolacieho konania formuluje v ustanovení § 382 povinnosť odvolacieho súdu upozorniť stranu na možnú aplikáciu doposiaľ nepoužitého zákonného ustanovenia. Uvedené len dopĺňa snahu o zabezpečenie spravodlivého súdneho konania umožňujúceho strane v plnej miere uplatniť svoje procesné práva, rešpektujúc princíp rovnosti.

22. Žalobca postavil svoje odvolacie námietky na tom, že okresný súd postupom podľa § 181 ods. 2 CSP nespochybnil dôvodnosť žaloby. Okresný súd nielenže nemal povinnosť takto upozorniť žalobcu na pravdepodobnosť zamietnutia jeho žaloby, on tak ani nesmel konať. Poučenie strany sporu ohľadom vysvetlenia materiálnych nedostatkov žaloby predstavuje vo svojej podstate právne poradenstvo, na ktoré súd nemá kompetenciu. Ak teda žalobca poukazoval na to, že vlastne nemohol predvídať konečné rozhodnutie v podobe zamietnutia žaloby, ide o námietku, ktorá nemôže obstať. Prijatím takej argumentácie by mal potom súd „pomáhať“ s koncipovaním žaloby tak, aby žalobca dosiahol úspech. Tento záver je nenáležitý.

23. V ďalšej časti odvolania žalobca odkázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, konkrétne na nálezy sp. zn. II. ÚS 41/2015 zo dňa 26.3.2015 a sp. zn. I. ÚS 192/2015 zo dňa 7.10.2015, ktoré sa zaoberali prílišným formalizmom všeobecných súdov pri posudzovaní obsahu žaloby.

24. V náleze sp. zn. I. ÚS 192/2015 zo dňa 7.10.2015 posudzoval ústavný súd nadväznosť zmeny žaloby na jej pôvodné znenie. Všeobecné súdy totiž rozhodovali o zmene žaloby bez zreteľa na jej predchádzajúci obsah, čo viedlo ku konštatovaniu premičania uplatneného nároku na vyslovenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Z prvotného návrhu na začatie konania bolo pritom zrejme, čoho sa žalobcovia domáhali, preto neskoršia zmena žaloby mala byť podľa úsudku ústavného súdu posúdená práve v tomto kontexte. Žaloba na určenie vlastníctva bola totiž odôvodnená neplatnosťou dobrovoľnej dražby; ak sa uvedené neprejavilo v petite žaloby, neznamená to pochybenie žalobcov. Následnú zmenu žaloby posúdil okresný súd nenáležite až po deviatich rokoch, a to izolovane, bez zreteľa na pôvodný návrh. Ústavný súd preto konštatoval pasivitu okresného súdu, ktorý žalobcov nevyzval na „hmotnoprávne zosúladienie petitu ich návrhu s odôvodnením“.

25. V náleze sp. zn. II. ÚS 41/2015 zo dňa 26.3.2015 skúmal ústavný súd porušenie práva na spravodlivý proces v súvislosti so zamietnutím žaloby v časti uplatneného nároku na priznanie morálneho zadošťačenia v spore, ktorý skončil pre žalobcu úspešne v časti konštatovania zásahu do jeho práva na ochranu mena a dobrej povesti. Ústavný súd aj v tejto veci konštatoval potrebu skúmania žaloby ako celku. Podľa nálezu „ústavný súd nespochybňuje, že v sťažovateľkou navrhnutom ospravedlnení, ktoré tvorilo obsah jej (zmeneného) žalobného petitu, neboli bližšie špecifikované nepravdivé výroky, ktoré mali byť žalovanou rozširované, za ktoré sa mala žalovaná sťažovateľke ospravedlniť. Zároveň ale ústavný súd zastáva názor, že bolo v možnostiach všeobecného súdu – s prihliadnutím na žalobný petít ako celok – identifikovať výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do práv sťažovateľky a za ktoré sa jej žalovaná má ospravedlniť.“ Podstata výčitiek ústavného súdu spočívala v nedostatočnom reflektovaní všeobecných súdov na obsah žalobného petitu ako celku. S ohľadom na vyhovie časti žaloby bolo možné identifikovať výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do práv sťažovateľky. Ak požadované ospravedlnenie bolo formulované príliš široko, požadovaný petít bol vecne previazaný s časťou týkajúcou sa vyslovenia neoprávneného zásahu do práv žalobcu.

26. Krajský súd mal za to, že argumentácia žalobcu odkazujúca na zmienené nálezy, ktoré podľa jeho názoru potvrdzujú formalistický prístup okresného súdu v aktuálnej veci, neobstojí. Je totiž evidentné, že Ústavný súd sa v spomínaných prípadoch zaoberal inými otázkami, ako je tomu v posudzovanom spore.

27. Petit žaloby formuloval žalobca v aktuálnej veci nasledovne:

I. Žalovaná je povinná upustiť od protiprávneho konania spočívajúceho vo zverejňovaní, uverejňovaní, vysielaní alebo iným spôsobom publikovaní vyjadrení a akýchkoľvek iných prejavov o osobe žalobcu, prostredníctvom ktorých by prezentovala názory o osobe žalobcu v spojitosti so spoločnosťou H. L., osobou A. N., O. N. a spoločnosťou L. H., a to v súvislosti so zvýšením základného imania spoločnosti H. L. a prevodom obchodného podielu žalovanej v spoločnosti H. L..

II. Žalovaná je povinná odstrániť akékoľvek formy prostriedkov a médií, prostredníctvom ktorých uverejnila alebo iným spôsobom publikovala názory o osobe žalobcu v spojitosti so spoločnosťou H. L., osobou A. N., O. N. a spoločnosťou L. H., a to v súvislosti so zvýšením základného imania spoločnosti H. L. a prevodom obchodného podielu žalovanej v spoločnosti H. L..

III. Žalovanej sa zakazuje udeľovať súhlasy a akékoľvek iné formy povolenia na použitie akýchkoľvek foriem prostriedkov a médií, prostredníctvom ktorých uverejnila alebo iným spôsobom publikovala názory o osobe žalobcu v spojitosti so spoločnosťou H. L., osobou A. N., O. N. a spoločnosťou L. H., a to v súvislosti so zvýšením základného imania spoločnosti H. L. a prevodom obchodného podielu žalovanej v spoločnosti H. L. a pokiaľ už takéto súhlasy či povolenia udelila, je povinná tieto odňať.

IV. Žalovaná je povinná v lehote do 5 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť uverejnenie videa na stránke M., obsahom ktorého bude ospravedlnenie sa žalovanej osobe žalobcu v tomto znení: „Vážení pán A. B. C., touto cestou sa Vám ospravedlňujem, že z mojej strany došlo k uverejneniu videí, v ktorých boli o Vašej osobe vyslovené tvrdenia, ktoré sa nezakladali na pravde, čím došlo k nezákonnému zásahu do Vašich Ústavou chránených osobnostných práv.“

V. Žalovaná je povinná do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

28. Krajský súd považuje za potrebné osobitne uviesť, že pri zisťovaní obsahu žalobného návrhu sa treba vyhnúť použitiu pojmu „neurčitý“, ktorý skôr evokuje absenciu formálnych náležitostí žaloby. Takéto nedostatky tu ale zistené neboli. Preto aj argumentácia okresného súdu v spojitosti s konštatovaním neurčitosti žaloby bola odvolacím súdom vykladaná v celkovom kontexte odôvodnenia – že žalobný petit je formulovaný príliš široko, aby mu bolo možné vyhovieť.

29. Prvý petit žalobného návrhu formuluje požiadavku zákazu akéhokoľvek prezentovania názorov žalovanej o osobe žalobcu v súvislosti so zvýšením základného imania označenej spoločnosti, ako aj prevodu obchodného podielu žalovanej. Ide o tak širokú formuláciu zákazu, že vlastne môže znemožniť akýkoľvek prejav, a to aj právom dovolený. Pojem „protiprávne konanie“ neodstraňuje vytknutý nedostatok, pretože len zakomponovanie označeného výrazu vytvára priestor pre rozporuplné výklady a ponechalo by na exekútora, aby objasnil až po právoplatnosti rozsudku, ktoré konanie je protiprávne. Takáto protiprávnosť musí byť individuálne vyjadrená v žalobnej požiadavke žalobcu, nie deklarovaná ako všeobecný „zákaz protiprávnosti“.

30. V druhom petite žalobca žiadal odstrániť akékoľvek formy prostriedkov a médií, v ktorých žalovaná prezentovala názory súvisiace so spomínaným zvýšením základného imania a prevodom obchodného podielu. Táto časť, nadväzujúca na predchádzajúci petit pokrýva úplne všetky publikované názory žalovanej, a to bez zreteľa na konkrétne špecifické vyjadrenia, ktorými mala zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti a ktoré sú protiprávne.

31. Tretí petit rovnako nadväzoval na požiadavku žalobcu v petite I. a dopĺňal túto o zákaz poskytnutia súhlasu, povolenia na použitie prostriedkov a médií týkajúcich sa vyššie spomínaných prejavov. Uvedené súvisí s už spomínaným všeobecne koncipovaným návrhom, ktorý predstavuje úplný zákaz žalovanej vyjadrovať sa k téme zvýšenia základného imania v spoločnosti H., L. a prevodu obchodného podielu. Krajský súd preto odkazuje na vyššie uvedený výklad.

32. Napokon aj forma ospravedlnenia v štvrtom petite žaloby bola formulovaná tak, že sa vlastne môže týkať akéhokoľvek prejavu žalovanej a bolo by ho možné použiť v akomkoľvek spore medzi stranami.

33. Ak odvolateľ poukazoval na vyššie spomínanú judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý v jednom z uvedených náleзов riešil otázku príliš všeobecne koncipovanej požiadavky na ospravedlnenie, uvedené nie je možné aplikovať na aktuálnu vec. Žalobca totiž vôbec v žalobnom petite nekonkretizoval prejavy, ktorými malo dôjsť k zásahu do jeho práv. Potom ani požadované ospravedlnenie nemohlo byť súdom preformulované tak, aby nadviazalo na takýto zásah.

34. Krajský súd mal za to, že v danej veci nemal okresný súd ani možnosť „dotvoriť“ petit žaloby v nadväznosti na jej celkový kontext. Takýto postup by bolo možný len pri koncipovaní konkrétnych tvrdení o konkrétnom prejave žalovanej zasahujúcom do práv žalobcu. Takéto prejavy si nemohol okresný súd, ani krajský súd sám identifikovať z označených videí. Relevantné boli totiž len skutkové tvrdenia v žalobe či ďalších podaniach. Žalobca pritom ponúkol súdu citáciu prejavov žalovanej týkajúcich sa osoby žalobcu iba v žalobe a v písomnej záverečnej reči zo dňa 16.10.2023. V podaní zo dňa 19.1.2023, ktorým žalobca zmenil skutkové tvrdenia a okresný súd pripustil uvedené len čiastočne (v časti týkajúcej sa videí zo dňa 21.5.2020 a zo dňa 3.6.2020) žalobca označil len slovné spojenia bez kontextu (nešlo o súvislú citáciu prejavu žalovanej). V ostatných podaniach žalobca podával len súhrnné informácie o prejavoch žalobkyne (napr. že obvinila štátne orgány, že bola okradnutá o svoj obchodný podiel, že prejavila strach o svoj život, a pod.).

35. V žalobe a v písomnej záverečnej reči žalobca citoval prejav žalovanej označujúci žalobcu ako člena organizovanej skupiny a tiež ako právnik spájaného s emisným škandálom Interblue. K tvrdeniu o tom, že žalobca bol spájaný s emisným škandálom sa vyjadril krajský súd už v uznesení sp. zn. 10Co/123/2021 zo dňa 11.11.2021, keď konštatoval, že išlo o neutrálne tvrdenie. Odkaz žalobcu na to, že bol označený ako člen „organizovanej skupiny“ nebol v podaniach dostatočne vysvetlený z hľadiska zásahu do práva na ochranu osobnosti a v spojitosti s navrhnutým petitom žaloby. Otázkou teda je, či mali súdy v danej veci uvažovať o zákaze vyjadrovania o osobe žalobcu ako členovi organizovanej skupiny a či ospravedlnenie malo smerovať k tomuto označeniu žalobcu. Z niektorých vyjadrení strán vyplynuli ďalšie informácie prezentované žalovanou v sporných videách – mala poukazovať na podvody v agrosektore, ktoré zrejme viedli k použitiu pojmu organizovaná skupina. Konkrétnu analýzu použitého pojmu mal ale vykonať žalobca a v tomto smere mal produkovať aj odvolacie námietky. V podanom opravnom prostriedku sa vlastne domáhal len toho, aby namiesto neho konajúce súdy vykonali príslušnú úpravu petitu žaloby. Ide o zásadnú pasivitu strany sporu – ak totiž žalobca prezentoval odvolaciemu súdu výhrady k nesprávnemu uchopeniu obsahu jeho žaloby, potom mohol aspoň v odvolaní náležite upriamiť pozornosť na konkrétne tvrdenia a tieto zasadiť do konkrétneho kontextu.

36. Treba len zopakovať, že krajský súd si nemohol dotvárať zmysel vyjadrení žalovanej tak, aby identifikoval, čo svojou žalobnou požiadavkou žalobca mienil dosiahnuť. Už vôbec nemal oprávnenie „vymyslieť si“ petit, ktorý by vyhovoval potrebám žalobcu. Žalobca totiž mal a mohol zreteľne, určito, konkrétne vyjadriť svoj návrh tak, aby z neho bolo zrejmé, aké protiprávne konanie je žalovanej vytýkané. Žaloba totiž aktuálne pokrýva aj také správanie žalovaného subjektu, ktoré právne predpisy nezakazujú (všeobecná sloboda prejavu).

37. Krajský súd mal za to, že s ohľadom na široko koncipovaný petit žaloby smerujúci k zákazu vyjadrovania žalovanej vo vzťahu k takmer všetkému, čo sa týka žalobcu, sú určujúce závery okresného súdu správne. Z uvedeného dôvodu potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny vrátane výroku o trovách, proti ktorému odvolateľ neformuloval žiadne námietky.

38. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z úspechu žalovanej v odvolacom konaní. O výške týchto trov rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súdny úradník súdu prvej inštancie.

39. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.